

Arrest

nr. 288 576 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit het onderzoek van de EURODAC-databank bleek dat verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Roemenië op 01 juli 2022 en in Duitsland op 9 juli 2022.

1.3 Op 17 maart 2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties en aan de Duitse instanties. Op 30 maart 2023 stemde Roemenië in met de overname van verzoeker op grond van artikel 18(1)b van de Dublin-III-Verordening. Op 22 maart 2023 weigerde Duitsland het verzoek omdat ze een geldig akkoord van overname hadden gekregen van Roemenië.

1.4. Op 18 april 2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: N.
voornaam: M.R.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: Laghman
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18, (1), b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer N.M.R., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 14.03.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 14.03.2023. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende maar wel zijn vingerafdrukken gaf in Roemenië en Duitsland. Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië op 01.07.2022 en in Duitsland op 09.07.2022. Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 17.03.2023. Hij verklaarde sinds 2007 religieus gehuwd te zijn met N.M., 33 jaar oud, en 6 kinderen te hebben, genaamd G. (14 jaar oud), D. (9 jaar oud), R. (2,5 jaar oud), H. (1,5 jaar oud), H. (2,5 jaar) en S. (12 jaar oud). Betrokkene stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene enkel een kopie van zijn Afghaans nationaal identiteitsdocument voorleggen met nummer 1400030435056 afgegeven op 07.06.2021. Hij verklaarde zijn paspoort onderweg verloren te hebben, hij had geen visum in zijn paspoort. Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan eind augustus 2021 heeft verlaten omwille van de taliban. Hij trok te voet en per auto via Pakistan en Iran naar Turkije. Betrokkene stelde dat hij ongeveer drie maanden en twintig dagen onderweg was van Afghanistan naar Turkije. Hij vervolgde zijn reis per auto en te voet naar Griekenland en daarna te voet verder via Macedonië naar Servië. Hij trok te voet en per auto de grens met Roemenië over en verbleef er ongeveer 14 dagen. Betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië verplicht zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet het land en reisde naar Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. In Duitsland vroeg hij internationale bescherming aan en moest het resultaat van de opgestarte procedure Dublin waarbij aan Roemenië werd gevraagd om betrokkene terug te nemen. Op 14.02.2023 werd hij teruggebracht naar Roemenië maar nog dezelfde dag vertrok hij terug richting België via Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Roemenië. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij in België een verzoek voor internationale bescherming indiende omdat België lid is van NAVO en hij eerder in Afghanistan voor de NAVO heeft gewerkt. Betrokkene uitte

verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat er geen goede hygiëne en geen goede infrastructuur is.

Op 17.03.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Roemeense en Duitse instanties. De Roemeense instanties stemden op 30.03.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 22.03.2023 ontvingen we een weigering van Duitsland omdat zij op dat moment nog een geldig akkoord met Roemenië hadden. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De Roemeense instanties stemden op 30.03.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Roemeense instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het

EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeemgerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 30.03.2023 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Roemeense grondgebied. Roemenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene verklaarde dat hij België had gekozen om een verzoek in te dienen omdat België lid is van de NAVO en hij eerder in Afghanistan voor de NAVO had gewerkt. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië verplicht zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken in de eerste plaats dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Roemenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië. In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania" –

2018 update, laatste update op 31.05.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport p. 65- 66). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 66). Betrokkene verklaarde dat de hygiëne niet goed is in Roemenië en dat er geen goede infrastructuur is. Hoewel betrokkene dit kan stellen over de opvangcentra, lezen wij in het Aida-rapport dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt (AIDA-rapport p. 111). Het rapport vermeldt verder dat de condities in de meeste opvangcentra door overbevolking achteruitgingen. Er werd dan ook besloten te starten met de renovatie van de opvangcentra, deze nam aanvang in 2021 in Boekarest (Vasile Stolnicu) en in Timisoara (AIDA p. 12). Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde betrokkene dat de hygiënische omstandigheden ondoeltreffend zijn in Roemenië. Wij stellen bij het lezen van het AIDA-rapport het volgende: in alle regionale centra zijn asielzoekers verplicht hun kamers, keuken en badkamers schoon te maken. Het aantal toiletten en douches is bij reguliere bezetting in alle voorzieningen voldoende. In 2018, 2019, 2020 en 2021 heeft AIDRom een project uitgevoerd waarbij asielzoekers schoonmaakmiddelen kregen en zij ook werden aangemoedigd om wekelijks hun kamers en gemeenschappelijke ruimten schoon te maken (AIDA p. 113). Betrokkene stelde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Roemenië wettelijk is gewaarborgd. Deze toegang behelst gratis basis gezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en gratis behandeling van acute én chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. Indien verzoekers ook bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering dat hebben zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeens staatsburger ook heeft (AIDA p. 120-121). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemeense niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Roemeense autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II. MOYEN UNIQUE pris de la violation de: Violation de l'article 3.2 du Règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride (ci-après : Règlement Dublin III), de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après : CEDH) et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après : la Charte),

La décision entreprise se fonde sur l'article 18, 1, d du Règlement Dublin III pour conclure que la Roumanie est responsable du traitement de la demande d'asile de la requérante.

En l'espèce, la Roumanie ne peut pas être considéré comme l'Etat membre responsable, en raison de la vulnérabilité de la partie requérante et du fait que sa demande d'asile a déjà fait l'objet d'une décision de refus.

Les alinéas 2 et 3 de l'article 3.2 du Règlement Dublin III sont libellés comme suit : « Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable. »

Cette disposition est une application de la jurisprudence de la Cour EDH en la matière, dont l'arrêt *M.S.S. c. Belgique et Grèce* ([GC], n° 30696/09 du 21.1.2011) est emblématique, et de l'arrêt *N.S. de la Cour de Justice de l'Union européenne* (C-411/10 et C-493/10 du 21.12.2011), dont les principes ont encore été précisés ultérieurement, notamment dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* (CEDH [GC], n° 29217/12 du 4.11.2014), et l'arrêt *C.K. e.a. c. Republika Slovenija* (CJUE C-578/16 du 16.2.2017). Dans l'arrêt *Tarakhel*, la Cour EDH a souligné que (§104) : « Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. »

Dans l'arrêt *C.K. e.a. c. Republika Slovenija* (C-578/16) du 16.2.2017, la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé que : « L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens que : – même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement n° 604/2013 ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article ; »

La Belgique ne peut donc, en vertu du Règlement Dublin III – interprété conformément à la jurisprudence européenne –, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte, ayant égard à la situation individuelle de l'intéressé à la lumière de la situation générale existant en l'État responsable.

La Roumanie présente des défaillances systémiques dans l'accueil des demandeurs d'asile ou dans le traitement de ces derniers. Dans le rapport d'Amnesty 2021, il est indiqué que les autorités roumaines auraient renvoyées des personnes demandeuses d'asile dans des pays extérieurs à l'UE : « En octobre, une enquête menée par l'organisation Lighthouse Reports a révélé la façon dont les autorités roumaines (comme celles d'autres pays de l'Union européenne) avaient brutalement rassemblé des personnes migrantes ou demandeuses d'asile pour les renvoyer sommairement dans des pays extérieurs à l'UE »

Dans un article d'infomigrant de mai 2021, il est mis en avant qu'il y a des expulsions collectives de personnes entrant en Roumanie et que parfois, il y a des violences : In March 2021, according to the AIDA report, Romanian police said that they had prevented 12,684 irregular migrants from entering the country last year. The figure roughly corresponds with the 13,409 people the United Nations refugee agency UNHCR Serbia said were collectively expelled from Romania to Serbia in 2020. This was the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in 2016. Pushbacks – forced expulsions without the chance to apply for asylum – are illegal under international and European law. Romanian police once had a better reputation than their colleagues in Hungary and Croatia, but now they are also accused of violence and human rights violations. They have denied violent pushbacks. (...) In 2020 the JRS documented in the AIDA report the cases of 21 people who complained of ill-treatment by authorities at the Serbia-Romania border. This included pushback actions, violent and aggressive behaviors, threats, LGBTQI discrimination or denial of access to food, water or medical assistance.

Ces différents pushbacks et violences à la frontière sont également confirmés par le rapport AIDA, joint au dossier administratif qui fait état de pushback régulier et également de violence dans le cadre de ces

événements. Plusieurs problèmes ont également été relevés dans le cadre des traitements demandes d'asile notamment dans la traduction, comme cela ressort du rapport Aida joint au dossier administratif :

Il y a de grands problèmes quant à la qualité des interprètes : A number of problems regarding the quality of the interpretation and conduct of interpreters has been reported. Interpreters are not sufficiently trained and, therefore, they are not impartial. Il n'y pas suffisamment d'interprète, ce qui a comme conséquence que le demandeur ne peut pas s'exprimer dans sa langue maternelle comme par exemple pour les afghans : In the Regional Centres of Galați, Timișoara and Rădăuți, Giurgiu it has been reported that there are not enough interpreters available for the main nationalities of asylum seekers: Galați: There are only one Urdu and few Arabic interpreters. There is no interpreter of Dhari and Farsi. Their services are used by IGI-DAI and by the courts. As a consequence, quality control of their interpretation services is impossible to carry out. In one case, the procedure was delayed because the asylum seeker spoke a dialect and the authorities could not find an interpreter. Double interpretation was not used in 2020. Due to the lack of interpreters at the preliminary interviews with Afghani asylum seekers, IGI-DAI used asylum seekers, who were speaking their mother tongue and English language.

Et enfin, il y a lieu également de considérer que les personnes qui ont introduit une demande d'asile implicite et que si elle revient faire sa demande dans les 9 mois, elle ne sera pas considérée comme en demande d'asile ultérieure (cfra rapport Aida joint au dossier administratif). When an asylum application was tacitly withdrawn and the asylum procedure was discontinued (i.e. the case of a person who have left Romania and moved to another EU Member State), if the person makes an asylum claim within 9 months of the decision to close the file issued for implicit withdrawal, the asylum procedure may be continued. 271 If the timelimit has expired, the asylum claim is considered a Subsequent Application. (...) For persons whose applications are considered to have been tacitly withdrawn, i.e. persons who have left Romania and moved on to another EU Member State, and the asylum procedure has been terminated, the asylum procedure may be continued if the person makes an asylum claim within 9 months of the decision to close the file, issued in case of implicit withdrawal.375If the time limit has expired, the asylum claim is considered a subsequent application.

En l'espèce, le requérant aurait introduit sa demande d'asile en date du 1.7.2022, et il n'y a pas de garantie, qu'aucune décision de cloture n'aurait été pris dans le cadre de sa demande d'asile. Il s'agit d'un élément important, car les conditions ne sont pas les mêmes dans le cadre d'une demande d'asile ultérieure, notamment la garantie de ne pas être renvoyé vers son pays d'origine pendant le traitement de sa demande d'asile. En cas de demande d'asile ultérieure, le requérant ne bénéficiera pas de procédure d'appel suspensive. Au vu de la situation dans son pays d'origine et des fonctions exercées, il est évident que le requérant serait en danger en cas de retour en Afghanistan.

Un retour en Roumanie, aurait comme effet, que le requérant risque d'être renvoyé en Afghanistan. Le requérant a travaillé avec l'armée afghane et a également été interprète pour 6 les Américains. Il s'agit d'un profil visé par les Talibans De manière indirecte, l'état belge, participerait donc au rapatriement vers l'Afghanistan, ce qui engendre une violation par ricochet de de l'article 3 CEDH.

Eu égard au profil vulnérable de la requérant, un transfert vers la Roumanie l'exposerait à un risque réel de traitement inhumain et dégradant. La décision entreprise viole l'article 3.2. du Règlement Dublin III, ainsi que l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte."

2.2.2. Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening bepaalt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens

die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU)

2.2.3. In het middel verwijst verzoeker naar rapporten van Amnesty International en AIDA (*Asylum Information Database, Country Report: Romania*, 2021 update Ecre, er bevindt zich in een kopie in het administratief dossier) waaruit blijkt dat Roemenië zich schuldig maakt aan collectieve pushbacks aan de grens, waarbij verzoekers om internationale bescherming worden teruggedreven naar landen buiten de Europese Unie, zodat verzoeker bij terugkeer naar Roemenië een risico op refoulement loopt.

De Raad merkt op dat op grond van de door verzoeker aangehaalde informatie, bezwaarlijk kan worden ontkend dat er zich in Roemenië een groot probleem stelt wat betreft de toegang tot het grondgebied voor verzoekers van internationale bescherming aangezien de grenspolitie jaarlijks duizenden mensen de toegang tot het grondgebied heeft ontzegd en er ook zeer veel collectieve uitwijzingen naar Servië op basis van een terugnameakkoord hebben plaats gevonden, van personen die vanuit Servië op illegale wijze de grens met Roemenië hebben overgestoken.

Echter, thans kan *prima facie* niet redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker de toegang tot het Roemeense grondgebied zal worden ontzegd, nu de Roemeense autoriteiten op 30 maart 2023 uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening. Verzoeker bevindt zich dan ook niet langer in de situatie van een verzoeker van internationale bescherming die op eigen kracht en illegale wijze toegang wil verkrijgen tot het Roemeense grondgebied, doch wel van een gecontroleerde overdracht waarvoor de Roemeense bevoegde autoriteiten op voorhand toestemming gaven. Dit wordt terecht aangestipt in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verantwoordelijkheid voor het verzoek door Roemenië niet wordt betwist en het terugnameakkoord impliceert dat verzoeker opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met het geweld door de grenspolitie dat wordt gebruikt tegen verzoekers van internationale bescherming die op illegale wijze Roemenië trachten binnen te komen, dat verzoeker ook opnieuw aanhaalt op het einde van zijn verzoekschrift en dat uitvoerig wordt gerapporteerd. De Raad is *prima facie* niet overtuigd van het feit dat verzoeker, die op gecontroleerde wijze naar Roemenië zal worden overgedragen met hun uitdrukkelijke instemming, het reëel risico loopt het voorwerp van mishandelingen door de grenspolitie uit te maken.

2.2.4. Vervolgens verwijst verzoeker er op dat in bepaalde centra een tekort aan tolken is, ook de kwaliteit ervan zou te wensen overlaten (Aida-rapport, p. 35 en volgende). Zoals de verzoekende partij erop wijst, zijn er wel gevallen gemeld in bepaalde regionale centra waar geen tolken werden voorzien bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, doch hiervan wordt slechts melding gemaakt in bepaalde centra en er blijkt geenszins dat dit een structurele tekortkoming betreft inzake de asielprocedure in Roemenië. Verder blijkt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens het asielinterview recht hebben op een tolk en dat tolken Pashtu beschikbaar zijn in Roemenië (p. 35 e.v.). Ook blijkt dat problemen met een tekort aan tolken wordt verholpen door met tolken uit andere centra. Uit het voorgaande kan de Raad *prima facie* niet aannemen dat de problematiek van de tolken dermate slecht is dat van systeemfouten in de Roemeense procedure kan worden gesproken.

2.2.5. In een volgend onderdeel haalt verzoeker indien hij zijn aanvraag in Roemenië niet verder zet na negen maanden, dit zal worden beschouwd als een navolgend verzoek. Er is volgens verzoeker geen garantie dat verzoekers aanvraag niet zal worden beschouwd als een navolgend verzoek, waarbij hij terecht komt in een versnelde procedure en niet zal kunnen beschikken over een schorsend beroep. De bestreden beslissing motiveert:

“De Roemeense instanties stemden op 30.03.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Roemeense instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeemgerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de Roemeense autoriteiten op 30 maart 2023 hun akkoord gaven op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening, hetgeen impliceert dat verzoekers asielpcedure in Roemenië nog in behandeling is en nog niet werd afgesloten. De bestreden beslissing gaat ook specifiek in op de kwestie of de verderzetting van verzoekers asielpcedure in Roemenië zou worden beschouwd als een als een navolgend verzoek:

“Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Roemenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië. In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Roemenië (Felicia Nica, “Asylum Information Database – Country Report: Romania” – 2018 update, laatste update op 31.05.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (AIDA-rapport p. 65- 66). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 66).”

Nu uit het akkoord van de Roemeense autoriteiten van 30 maart 2023 blijkt dat verzoekers aanvraag op dat ogenblik nog in behandeling was, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn aanvraag zal worden behandeld als een navolgend verzoek. Voorts merkt de Raad op dat op datum van het terugnameakkoord van 30 maart 2023 de periode van 9 maanden nog niet verstreken was en dat, overeenkomstig artikel 29.1 van de Dublin III-Verordening, de verantwoordelijkheid behouden blijft gedurende zes maanden vanaf de akkoordverklaring.

Tenslotte merkt de Raad merkt op dat, in de mate verzoeker aanvoert een kwetsbaar profiel zou hebben, verzoeker nalaat te duiden op welke wijze hij, naast de kwetsbaarheid die aan alle asielzoekers gemeen is, zich bevindt in een situatie van bijzondere kwetsbaarheid die België ertoe zou nopen het verzoek om internationale bescherming zelf in behandeling te nemen.

2.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het middel is niet ernstig.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

dhr. M. CLAESEN,

De griffier,

M. CLAESEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT